

муніципальне право» (081 - Право). – Інститут законодавства Верховної ради України, Київ, 2017; Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна, Харків, 2017. 144 с.

2. Кравець О.О. Роль юридичної служби в реалізації принципів місцевого самоврядування України. *Актуальні проблеми політики*. 2001. Вип. 12. С. 479 – 484.

3. Легеца Ю.О. Функції держави як зміст її сутності. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2012. № 2. С. 68-75

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-526-6-75>

THE STATE OF STATUTORY REGULATION OF ENSURING THE LEGALITY OF LICENSING ACTIVITIES

СТАН НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗАКОННОСТІ ДОЗВІЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Markevych I. B.

*Project and Program Manager
Ukrainian Startup Fund*

Маркевич І. Б.

*керівник проектів та програм
Український фонд стартапів*

До проблем регулювання дозвільної діяльності, де абсолютне пріоритетне значення займає проблема подолання проявів корупції, що в тому числі можливим через наявний розпорошений масив підзаконних нормативно-правових актів, що мають вирішальне значення для врегулювання здійснення адміністративних процедур у сфері ліцензування, патентування і квотування, державне замовлення, технічне регулювання, застосування нормативів та лімітів, регулювання цін і тарифів; надання інвестицій, податкових та інших пільг; надання дотацій, компенсацій, цільових інновацій та субсидій, пов'язаних із здійсненням господарської діяльності.

До сфери нормативно-правового регулювання у сфері дозвільної діяльності в Україні відносяться також акти міжнародного законодавства, серед яких важливе значення мають Міжнародний пакт про економічні, соціальні і культурні права від 16.12.1966 [1]; Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом,

Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої [2] та ін.. Розвиток підприємництва крім того залежить і від якості укладених двосторонніх угод про міжнародне співробітництво [3; 4; 5 та ін.].

Що стосується застосування підзаконних актів у регулюванні дозвільної діяльності, то за юридичною силою на першому місці знаходяться Постанови Верховної Ради; далі слідують укази і розпорядження Президента України; потім - постанови та розпорядження Кабінету Міністрів України, які функціонально мають забезпечити формування та реалізацію регуляторної політики; нижче місце займають накази центральних органів виконавчої влади, інших органів центральної виконавчої влади, які уповноважені реалізовувати регуляторну політику; накази і розпорядження територіальних органів виконавчої влади, прийнятих у межах їхньої компетенції.

Останнє місце у ієрархії нормативно-правових актів у сфері дозвільної діяльності займають акти органів місцевого самоврядування, що регулюють процедурні питання здійснення дозвільної діяльності. Так, згідно із ст.ст. 26–27 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» [6] саме органи місцевої влади мають створити робочі органи виконавчої ради, якими є дозвільні центри, центри з надання адміністративних послуг та інші установи, що функціонально мають надавати спеціальні дозволи у сфері здійснення господарської діяльності та підприємницької діяльності.

Важливе значення в умовах нормативної розпорошеності з питань регулювання дозвільної діяльності відіграє судова практика та судовий прецедент, що є таким джерелом права, яка полягає в об'єктивному рішенні органу держави, який містить юридичне положення, і виконує функцію тлумачення спірних правовідношень [7, с. 157]. В правовій системі України практика та позиції Верховного Суду відіграють значення джерела права, і тому є засобом нормативного регулювання дозвільної діяльності.

Отже, нормативно-правове регулювання у сфері дозвільної діяльності визначається як сукупність засобів впливу, застосування яких спрямовується на здійснення упорядкування відносин із здійснення підприємницької та непідприємницької діяльності шляхом ліцензування, патентування і квотування, державне замовлення, технічне регулювання, застосування нормативів та лімітів, регулювання цін і тарифів; надання інвестицій, податкових та інших пільг; надання дотацій, компенсацій, цільових інновацій та субсидій, пов'язаних із здійсненням господарської діяльності.

В окремих наукових розробках при цьому обґрунтовується ідея забезпечення систематизації законодавства із здійснення дозвільної діяльності, яку варто підтримати та визначити як пріоритетний розвиток правотворчості в Україні.

Література:

1. Про ратифікацію Міжнародного пакту про економічні, соціальні і культурні права та Міжнародного пакту про громадянські і політичні права : Указ Президії Верховної Ради УРСР від 19.10.1973 № 2148 URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/2148-08>
2. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони від 27.06.2014 URL:: http://zakon.rada.gov.ua/go/984_011
3. Угода про співробітництво між містами Львовом та Вільнюсом від 07.03.2014 URL::: www.city-adm.lviv.ua/lmr/partner-cities
4. Протокол про співпрацю між містами Харковом і Порту (Португалія) від 29.09.2011 URL: www.city.kharkov.ua/ukr/o-xarkove/goroda-partneryi.html
5. Угода про дружбу і співробітництво між містами Харковом і Варшавою від 02.02.2011 URL: www.city.kharkov.ua/ukr/o-xarkove/goroda-partneryi.html
6. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України від 21.05.1997 № 280/97-ВР URL: <http://zakon.rada.gov.ua/go/280/97-%D0%B2%D1%80>
7. Пархоменко Н. М. Джерела права : проблеми теорії та методології : моногр.. К. : Юрид. думка, 2008. 336 с.